

- 4) Innebär artikel 11.3 i direktiv 2008/115/EG att en tredjelandsmedborgare i princip alltid måste inge en ansökan om upphävande och uppskjutande av ett gällande och lagakraftvunnet inreseförbud utanför Europeiska unionen eller finns det omständigheter under vilka vederbörande även kan inge en sådan ansökan i Europeiska unionen?
- a) Ska artikel 11.3 tredje och fjärde stycket i direktiv 2008/115/EG förstås så, att villkoren i artikel 11.3 första stycket i samma direktiv automatiskt måste vara uppfyllda i varje enskilt fall eller i alla kategorier av fall, det vill säga att medlemsstaterna endast får överväga att upphäva ett inreseförbud, eller besluta att det tills vidare inte ska gälla, om den berörda tredjelandsmedborgaren kan visa att han eller hon har lämnat en medlemsstats territorium i full överensstämmelse med ett beslut om återvändande?
- b) Utgör artiklarna 5 och 11 i direktiv 2008/115/EG hinder för en tolkning som betraktar en ansökan om uppehållstillstånd för familjeåterförening med en statisk unionsmedborgare, som inte har utnyttjat sin rätt till fri rörlighet och sin etableringsfrihet, som en implicit (tillfällig) ansökan om upphävande eller uppskjutande av det gällande och lagakraftvunna inreseförbudet varvid, om det framgår att villkoren för vistelsen inte är uppfyllda, det gällande och lagakraftvunna inreseförbudet fortsatt ska gälla?
- c) Är det relevant att skyldigheten att inge en ansökan om upphävande och uppskjutande i ursprungslandet eventuellt enbart medför en tillfällig separation mellan tredjelandsmedborgaren och den statiska unionsmedborgaren? Finns det omständigheter under vilka artiklarna 7 och 24 i stadgan trots det utgör hinder för en tillfällig separation?
- d) Är det relevant att skyldigheten att inge en ansökan om upphävande och uppskjutande i ursprungslandet eventuellt enbart medför att unionsmedborgaren i så fall endast under en begränsad tid är skyldig att lämna Europeiska unionens? Finns det omständigheter under vilka artikel 20 FEUF trots allt utgör hinder för att den statiska unionsmedborgaren under en begränsad tid är skyldig att lämna Europeiska unionen?

<sup>(1)</sup> Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (EUT L 348, s. 98).

<sup>(2)</sup> EGT 2000, C 364, s. 1.

<sup>(3)</sup> Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG (EUT L 158, 30.4.2004, s. 77).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Förenade kungariket) den 15 februari 2016 – The English Bridge Union Limited mot Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs**

(Mål C-90/16)

(2016/C 145/29)

Rättegångsspråk: engelska

**Hänskjutande domstol**

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

**Parter i målet vid den nationella domstolen**

Klagande: The English Bridge Union Limited

Motpart: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

**Tolkningsfrågor**

- 1) Vilka väsentliga egenskaper måste en verksamhet uppvisa för att fråga ska anses vara om en "idrott" i den mening som avses i artikel 132.1 m i rådets direktiv 2006/112/EG <sup>(1)</sup> av den 28 november 2006 (det huvudsakliga mervärdesskattdirektivet)? Måste en verksamhet i synnerhet innefatta ett övervägande (eller icke försumbart) fysiskt element som är av avgörande betydelse för dess resultat, eller är det tillräckligt att verksamheten består av ett övervägande mentalt element som är av avgörande betydelse för dess resultat?

- 2) Är duplikat kontraktsbridge en idrott i den mening som avses i artikel 132.1 m i det huvudsakliga mervärdesskattedirektivet?

(<sup>1</sup>) Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, EUT L 347, s. 1.

---

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona (Spanien) den 17 februari 2016 – Banco Santander, S.A. mot Mahamadou Demba och Mercedes Godoy Bonet**

**(Mål C-96/16)**

(2016/C 145/30)

*Rättegångsspråk: spanska*

**Hänskjutande domstol**

Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona

**Parter i målet vid den nationella domstolen**

*Sökande:* Banco Santander, S.A.

*Svarande:* Mahamadou Demba och Mercedes Godoy Bonet

**Tolkningsfrågor**

- 1) Är en affärspraxis, som innebär cession eller köp av krediter utan att konsumenten ges möjlighet att utsläcka skulden genom att betala överlåtelsepriset, räntor, utgifter och rättegångskostnader till förvärvaren, förenlig med unionsrätten, särskilt artikel 38 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 2 C i Lissabonfördraget och artiklarna 4.2, 12 och 169.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (<sup>1</sup>)?
- 2) Är nämnda affärspraxis – som innebär köp av konsumentens skuld till ett mycket lågt pris utan dennes medgivande eller kännedom, som inte omnämns i ett allmänt avtalsvillkor eller oskäligt avtalsvillkor och som inte ger konsumenten möjlighet att delta i transaktionen genom förköpsrätt – förenlig med principerna i rådets direktiv 93/13/EEG (<sup>2</sup>) av den 5 april 1993 om oskäligen villkor i konsumentavtal, och vidare med effektivitetsprincipen och med artiklarna 3.1 och 7.1 i det direktivet?
- 3) Är det, i syfte att säkerställa skydd för konsumenter och användare och följa den praxis från unionsdomstolarna som avser detta skydd, förenligt med unionsrätten, direktiv 93/13 och särskilt artiklarna 6.1 och 7.1 i det direktivet, att som otvetydigt kriterium fastställa att ett icke förhandlat avtalsvillkor – vilket i ett konsumentavtal om lån utan säkerhet föreskriver en dröjsmålsränta som med mer än två procent överstiger den avtalade avkastningsräntan – är oskäligt?
- 4) Är det, i syfte att säkerställa skydd för konsumenter och användare och följa den praxis från unionsdomstolarna som avser detta skydd, förenligt med unionsrätten, direktiv 93/13 och särskilt artiklarna 6.1 och 7.1 i det direktivet, att som rättsfölj fastställa att avkastningsräntan ska fortsätta att utgå till dess skulden till fullo har återbetalats?

---

(<sup>1</sup>) EUT C 364, 2000, s. 1.

(<sup>2</sup>) EUT L 95, s. 29.